

Arrest

nr. 202 456 van 16 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 12 december 2017 waaruit blijkt dat de zaak op een later tijdstip opgeroepen zal worden.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekende partij L.B. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Brokopondo en bent u Surinaams staatsburger. Sinds 2005 bent u actief als muzikant, onder meer binnen de groep 'VIP Crew' en onder de artiestennaam 'R.M.'. U genoot een relatieve bekendheid in Suriname. In 2010 maakte u een verkiezingslied met als titel 'Stem da BEP' voor de politieke partij BEP ('Broederschap en Eenheid in de Politiek'). Het liedje ging over hoe het leven is in het Surinaamse binnenland en dat men daar een beter leven wenst. U vernam via-via dat de president van Suriname uw liedje niet zo leuk vond. U gaf soms muzikale optredens voor de partij en na afloop van de verkiezingen zetelde u tevens in de 'Ressortraad'. U kende verder geen problemen in het kader van uw politieke activiteiten. In 2012 leerde u uw huidige partner C.E.F. (O.V. 7.939.117) kennen. Jullie gingen samenwonen in uw huis in Afobaka, waar u tevens een bar/restaurant uitbaatte. In 2014 besloot u om samen met een andere zanger genaamd 'Me.' een videoclip op te nemen voor een liedje met als titel 'No ai Pas Mee'. Jullie gingen akkoord om voor de videoclip een aantal soldaten op te trommelen. Na enkele dagen zag u een troep soldaten die bezig waren aan het oefenen, en stelde u de vraag aan hun commandant, een man genaamd 'A.S.L.'. Hij informeerde u dat hij iets dergelijks niet kon doen zonder toestemming, en beloofde u om iets te laten weten van zodra hij meer wist. Hij gaf u zijn telefoonnummer en ongeveer één week later belde u hem op. A.S.L. vertelde u dat het geen probleem was om de videoclip te maken maar dat hijzelf niet in beeld wou komen. U diende hem niets te betalen, maar enkel wat drank en eten mee te brengen. Op 1 mei 2014 maakten jullie de videoclip. Na een paar dagen begonnen jullie de video te verspreiden, o.a. via televisie en YouTube. Omwille van het feit dat A.S.L. door de persoon die de videoclip monteerde – een zekere R.P. – toch in beeld was gebracht, geraakte hij in de problemen. Hij werd ontslagen en zat gedurende één à twee weken in de gevangenis. U vermoedt dat hij werd gestraft omdat hij geen toestemming had van zijn superieuren voor de video en omdat de soldaten in de video met echte geweren rondliepen. Op 18 mei 2014 rond 10u 's ochtends contacteerde A.S.L. u telefonisch, vroeg u waarom u hem toch in de video had geplaatst en zei hij dat hij door u in de problemen was geraakt en dat u hem 10.000 USD moest betalen. Hij dreigde ermee u te vermoorden indien u dit niet deed. U diende geen klacht in bij de politie. Op 6 juni 2014 rond 6 à 7u 's ochtends verscheen A.S.L. voor de deur van uw huis, waarbij hij u begon te beledigen en er opnieuw mee dreigde om u te vermoorden indien u hem niet betaalde. U beschikte echter niet over een dergelijk bedrag. U diende geen klacht in bij de politie, omdat u angst had dat de dingen uit de hand zouden lopen en omdat u gehoord had dat de militaire politie u eveneens zocht om te controleren of u geld betaald had om die video te maken. U hoorde vervolgens niets meer van A.S.L.. U besloot om samen met C.E.F. een aanvraag in te dienen voor een Schengen-visum bij de Franse ambassade. Jullie hadden immers reeds van voor het begin van de problemen plannen om op vakantie te gaan naar Frankrijk. Op 12 juni besloot u om te vluchten en trok u in bij uw broer Sa.. U had immers uw buik vol van de problemen en u wenste niet langer in de 'bush' te zijn. Voordat u bij Sa. introk, werd u telefonisch op de hoogte gebracht door de Franse ambassade dat jullie visa klaar waren. U bleef ongeveer 10 dagen bij Sa. inwonen. U informeerde C.E.F. niet omdat u ervoor vreesde dat zij gevolgd zou worden indien ze op bezoek zou komen. U was tevens uw gsm verloren en u kende het nieuwe gsm-nummer van C.E.F. niet uit het hoofd. Nadat u samen met uw broer Be. uw paspoort ging afhalen bij de Franse ambassade, stuurde u hem weg om uw paspoort en de rest van uw spullen te brengen naar het huis in Afobaka waar u en Carmen samenwoonden. Zelf trok u naar de goudmijn 'Alimony', waar u gedurende iets meer dan twee maanden verbleef bij een Braziliaanse vriend genaamd 'Bo.. U lichtte noch C.E.F., noch iemand anders van uw familie in over uw plannen. Op 30 juni 2014 brandde het huis waar u met C.E.F. woonde volledig af. U vernam dit één dag later van een taxichauffeur genaamd 'Ak.', waarna u contact opnam met uw buurman 'W.R.' die u meer details verschaftte. Hij informeerde u dat A.S.L. in de buurt was gesignaleerd, en dat het feit dat uw huis was afgebrand niet betekende dat A.S.L. klaar was met u. U kon C.E.F. niet contacteren omdat u nog steeds haar nummer niet kende. Ongeveer twee à drie weken voor uw uiteindelijke vertrek uit Suriname, contacteerde u een vriend genaamd 'St.. Hij was op de hoogte van uw problemen en zei u dat hij een weg kende om Suriname te verlaten. U ging akkoord en Stanley regelde alles voor u. Begin september 2014 verliet u Suriname vanuit de haven van Paramaribo aan boord van een containerschip met als bestemming Nederland of België. Eénmaal aangekomen reisde u verder met de auto naar België. Op 23 september 2014 vroeg u een eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Deze asielaanvraag werd op 27 maart 2015 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Omdat u geen gevolg had gegeven aan een oproeping werd u immers geacht afstand gedaan te hebben van uw asielaanvraag. U verliet België niet. Na uw aankomst in België kwam u door bemiddeling van het Rode Kruis in contact met C.E.F., die zich eveneens in een opvangcentrum bevond. Sindsdien vormen jullie opnieuw een koppel. Op 24 december 2015 werd uw zoon M.F. in België geboren. Op 7 november 2016 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U vreest bij terugkeer naar Suriname om vermoord te worden in het kader van uw problemen met A.S.L.. Verder vreest u problemen omwille van uw politieke activisme voor de BEP.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw Surinaamse rijbewijs; een kopie van een proces-verbaal tot aangifte van een vermiste persoon (d.d. 25.06.2014) waarbij uw partner C.E.F. aangifte deed van uw verdwijning; een kopie van een bewijs van aangifte van brandstichting (d.d. 30.06.2014) door C.E.F. m.b.t. jullie woning te Afobaka; een kopie van een attest van het politiekantoor te Brokopondo (d.d. 26.01.2015) waarin wordt bevestigd dat er door R.P. een brief is opgestuurd op 20.01.2015 waarin hij zich verontschuldigde voor de problemen veroorzaakt door het opnemen van A.S.L. in de door hem gepubliceerde videoclip, en aangaf dat hij in geval van een klacht tegen hem een minnelijke schikking wenst te bekomen met de persoon in kwestie; een print-out van een website op naam van 'R.M.' en de resultaten van een Google Image Search op naam van R.M.; en een USB-stick met de volgende inhoud: 20 foto's van uzelf en uw partner C.E.F., verschillende muziekbestanden, 3 videoclips; een aantal Excel-bestanden waarin onkosten worden bijgehouden, een certificaat van waardering voor dhr. L.B. (R.M.) getiteld 'Dank u wel voor de geleverde bijdrage als componist & zanger van het verkiezingslied 'Stem da BEP' in 2010 voor de BEP', en een foto van een badge van het Ministerie van Regionale Ontwikkeling (Ressort) op naam van L.B., Brokopondo centrum, geboren op 12.07.1982.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Suriname te hebben verlaten omwille van bedreigingen door commandant A.S.L.. U verdenkt hem er eveneens van uw woning in Afobaka in brand te hebben gestoken. Er dient echter te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door een groot aantal merkwaardigheden en tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen, alsook tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw huidige partner C.E.F. (O.V. X) in het kader van haar asielaanvraag.

Vooreerst legden u en uw partner C.E.F. tegenstrijdige verklaringen af over de relatie die u had met A.S.L.. Gevraagd of u deze commandant A.S.L. reeds voordien – vóór u hem contacteerde in het kader van het maken van de videoclip – kende, verklaarde u van niet. U stelde uitdrukkelijk dat het moment dat u hem aansprak over de mogelijkheid om een videoclip te maken de eerste keer was dat u hem zag (CGVS L.B. II, p. 4). Uit de verklaringen van uw partner komt echter naar voren dat A.S.L. uw vriend was, dat u hem reeds lange tijd kende en dat jullie steeds vrienden waren geweest (CGVS C.E.F. II, p. 5 en 12). Aangezien A.S.L. de rechtstreekse aanleiding vormde voor jullie vlucht uit Suriname is het niet aannemelijk dat uw partner niet op de hoogte zou zijn van de relatie die u had met A.S.L.. Bijgevolg kan sterk getwijfeld worden aan het bestaan van A.S.L. als commandant in het Surinaamse leger, wat dan ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ernstig ondermijnt.

Dat er aan deze vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht blijkt voorts uit het feit dat u en uw partner eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegden over de gevolgen van het maken van deze videoclip. Zo stroken jullie verklaringen dienaangaande niet met de door u neergelegde documenten. Zo stelde u vooreerst dat niet alleen A.S.L. problemen kreeg door het meewerken aan de videoclip maar dat ook alle andere soldaten die aan de videoclip meewerkten hun baan waren verloren (CGVS L.B. II, p. 6) terwijl uw partner L.B. tijdens haar eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat de andere soldaten geen problemen hadden gekend ten gevolge van hun deelname in de videoclip (CGVS C.E.F. I, p. 13). Daarenboven verklaarde u tegen L.B. met geen woord te hebben gerept over de eerste, telefonische bedreiging die u op 18 mei 2014 ontving. Gevraagd waarom u over een dergelijk belangrijk feit niet sprak met uw partner, stelde u dat u in die tijd uw gedachten niet op de juiste plaats had en dat u gestrest was (CGVS L.B. II, p. 20). Uw partner L.B. gaf ook aan dat er voor het bezoek van A.S.L. aan jullie huis geen andere bedreigingen waren geweest (CGVS C.E.F. II, p. 8). Nochtans blijkt uit de kopie van het proces-verbaal tot aangifte van een vermiste persoon (d.d. 25.06.2014) dat zij bij de politie wel degelijk verklaarde dat u reeds sinds 18 mei 2014 telefonisch bedreigd werd door A.S.L.. Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de wijze waarop u dit document bekwam niet overeenstemmen met de verklaringen van L.B.. Zo verklaarde u dat L.B. na afloop van haar eerste gehoor op het CGVS naar uw broer 'Je.' alias 'Ne.' had gebeld om bewijzen i.v.m. jullie problemen te bekomen, en dat uw broer vervolgens samen met uw moeder naar de politie trok om deze papieren op te vragen (CGVS L.B. I, p. 15). Volgens L.B. bezat zij deze documenten echter reeds in Suriname en had ze de originelen daar achtergelaten bij uw broer, waarna hij deze met de post opstuurde (CGVS C.E.F. II, p. 3). Ook aan de door u en uw partner aangehaalde brandstichting kan nog weinig geloof worden gehecht. Zo beschikten u noch L.B. over foto's van uw afgebrande huis. Uit het enige document dat u hieromtrent neerlegt, met name de kopie van een bewijs van aangifte van brandstichting (d.d. 30.06.2014) door L.B. C.E.F. m.b.t. jullie woning te Afobaka, blijkt dat L.B. op 30 juni 2014, zijnde op de dag van de brandstichting zelf, aangifte deed bij het politiekantoor in Brokopondo.

Het is dan ook erg merkwaardig dat L.B. zelf tijdens haar eerste gehoor op het CGVS aangaf dat ze twee dagen na de brand klacht indiende, en dit op het politiekantoor in Paramaribo (CGVS C.E.F. I, p. 10). Pas nadat u de kopie van aangifte van de brandstichting had neergelegd verklaarde zij dat de politie de dag van de brandstichting zelf door de politie werd ondervraagd en dat de politie nota's nam (CGVS II C.E.F., p. 11).

Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat u voor de door u aangehaalde problemen van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard met ex-commandant A.S.L., die overigens geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, geen beroep kon doen, of – in het geval van een herhaling van dergelijke problemen bij een eventuele terugkeer naar Suriname – zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. Zo verklaarde u geen klacht te hebben ingediend tegen de bedreigingen van commandant A.S.L.. U stelde dat u bevreesd was omdat u gehoord had dat de militaire politie wenste te weten of u betaald had om die videoclip te maken (CGVS L.B. II, p. 6). Uit het loutere feit dat de militaire politie u enkele informatieve vragen wou stellen omtrent het gebeurde kan bezwaarlijk enige vervolging worden afgeleid. Ook uw overige verklaring, namelijk dat u angst had dat de zaken uit de hand zouden lopen (CGVS L.B. II, p. 6), is niet afdoende voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Ook de verklaringen hieromtrent van uw partner L.B. met name dat zij aanvankelijk uw verdwijning niet durfde aangeven omdat u door het liedje problemen kende met de overheid en politiek (CGVS C.E.F. I p. 9) kunnen niet overtuigen. U verklaarde immers zelf dat u, naast het loutere feit dat de president in 2010 uw liedje 'Stem da BEP' niet leuk vond, nooit problemen heeft gekend omwille van uw politieke activiteiten (CGVS I p. 19-20). Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw partner dat, toen zij uw verdwijning ging aangeven, de politie notities nam, een proces verbaal opstelde en ze zich bereid toonde de zaak te onderzoeken (CGVS C.E.F. I 11). Ook na de brandstichting kwam de politie ter plaatse, stelde een proces verbaal op en werd u gezegd dat ze op zoek gingen naar commandant A.S.L. (CGVS C.E.F. II p. 11). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Surinaamse politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals drugsdelicten, steekpartijen, bedreigingen, etc. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Surinaamse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij eventuele problemen met ex- commandant A.S.L. geen beroep op de Surinaamse autoriteiten zou kunnen doen. Wat betreft het feit dat de president van Suriname het verkiezingslied dat u in 2010 maakte voor BEP, met als titel 'Stem da BEP', niet leuk vond (CGVS L.B. I, p. 19-20; CGVS L.B. II, p. 21) dient te worden opgemerkt dat dit te ver in de tijd is gesitueerd om nog deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. U verklaarde daarnaast uitdrukkelijk geen andere problemen te hebben gekend in het kader van uw activiteiten voor de BEP (CGVS L.B. I, p. 20). Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratief dossier. De overige door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De kopie van uw Surinaamse rijbewijs bevestigt uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. De foto's van uzelf en uw partner L.B. C.E.F. op de door u neergelegde USB-stick vormen een bewijs van jullie relatie, die door het CGVS evenmin in twijfel wordt getrokken. De print-out van de website op naam van 'R.M.' en de resultaten van een Google Image Search op naam van R.M., en de verschillende muziekbestanden, videoclips en Excel-onkostentabellen op de door u neergelegde USB-stick, bevestigen dat u muzikale activiteiten had/heeft als zanger, hetgeen hier evenmin wordt betwist. Uit de kopie van het attest van het politiekantoor te Brokopondo (d.d. 26.01.2015) blijkt louter dat er door de politie wordt bevestigd dat er door R.P. op 20.01.2015 een brief is opgestuurd waarin hij zich verontschuldigde voor de problemen veroorzaakt door het opnemen van A.S.L. in de door hem gepubliceerde videoclip, en aangaf dat hij in geval van een klacht tegen hem een minnelijke schikking wenste te bekomen met de persoon in kwestie. Noch u, noch L.B. worden echter bij naam genoemd in dit document of op een bepaalde wijze in verband gebracht met de door R.P. aangehaalde problemen.

Het certificaat van waardering voor dhr. L.B. (R.M.) getiteld 'Dank u wel voor de geleverde bijdrage als componist & zanger van het verkiezingslied 'Stem da BEP' in 2010 voor de BEP' en de foto van een badge van het Ministerie van Regionale Ontwikkeling (Ressort) op naam van L.B., Brokopondo centrum, geboren op 12.07.1982, vormen een illustratie van uw politieke activiteiten in Suriname maar slagen er verder niet in om bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzen.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekende partij C.E.F. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo en bent u Surinaams staatsburger. Toen u vijf jaar oud was, verliet uw moeder u omdat ze de beledigingen aan haar adres vanwege haar familie – omwille van het feit dat ze een kind had met een zwarte man – niet langer kon verdragen. U bleef achter bij uw tante, de zus van uw moeder, en haar familie. U werd er op regelmatige basis geslagen en gestraft. Eveneens op de leeftijd van vijf jaar, werd u het slachtoffer van een verkrachting door uw nonkel F.F.. Deze had volgens u ook zijn beide dochters verkracht. Op de leeftijd van 8 jaar werd u het slachtoffer van een poging tot voedselvergiftiging door uw tante, waarna u gedurende twee weken werd opgenomen in het ziekenhuis. Toen u ongeveer 16 jaar oud was, besloot u om het huis van uw tante te verlaten en trok u in bij uw toenmalige vriendje, een zekere Ra.. U nam tevens de beslissing om een klacht in te dienen bij de politie tegen uw nonkel die u vroeger had verkracht. Uw nonkel werd nadien opgesloten in de gevangenis. U bent sindsdien niet meer teruggekeerd naar de familie van uw tante. Op 30 maart 2008 trad u in het huwelijk met L.C.R., een Antilliaan die u had leren kennen op het internet en die woonachtig was in Curaçao. Na acht maanden huwelijk besloten jullie om te scheiden. Uw dochter M.L.R. woont nog steeds in Curaçao. Op 16 mei 2013 werd uw zoon Me.F. geboren, wiens vader een zekere S.R.F. is. In 2012 leerde u vervolgens uw huidige partner L.B. (O.V. X) kennen, die actief was als muzikant en tevens politieke activiteiten had. Jullie gingen samenwonen in het huis van L.B. in Afobaka, en hadden plannen om op vakantie te gaan naar Parijs. Samen met L.B. diende u een aanvraag in voor een Schengen-visum bij de Franse ambassade. L.B. wenste voor jullie vakantie echter nog een videoclip te maken over de corruptie in Suriname met als titel 'No ai Pas Mee'. Via zijn vriend A.S.L. slaagde hij erin om de toestemming te verkrijgen om met vijf à zes gewapende soldaten de videoclip op te nemen in de 'bush', op voorwaarde dat A.S.L. zelf niet in beeld werd gebracht. Enkele weken na de opnames werd de videoclip verspreid en o.a. op YouTube geplaatst, en bleek dat de video-editor A.S.L. toch in beeld had gebracht. A.S.L. werd ontslagen en gedurende ongeveer twee weken opgesloten, omwille van het feit dat hij niet over de toestemming beschikte van zijn directe chef en dat de soldaten echte wapens gebruikten in de videoclip. Begin juni 2014, kort na zijn vrijlating uit de gevangenis, kwam A.S.L. rond 7 à 8u 's morgens langs bij jullie huis. Hij bedreigde L.B. en eiste 10.000 Euro voor alle problemen die hij door het opnemen van de videoclip had gekregen. L.B. weigerde en zei dat hij niet over zoveel geld beschikte. Volgens u diende hij geen klacht in bij de politie. Op 12 juni 2014 geraakte L.B. vermist. U probeerde hem zonder succes te bereiken, u werd ongerust en na een paar dagen ging u naar de politie. Er werd u gezegd dat u diende af te wachten. U hoorde echter niets meer van L.B. tot aan uw vertrek uit Suriname. Op 18 juni 2014 werd u geïnformeerd door de Franse ambassade dat u uw Schengen-visum mocht komen afhalen, hetgeen u twee dagen later ook effectief deed. Op 25 juni 2014 besloot u om toch een klacht neer te leggen bij de politie aangaande de verdwijning van L.B.. Op 30 juni 2014 bevond u zich in de stad om inkopen te doen, toen u rond 12u 's middags op uw GSM werd opgebeld door uw vriendin Vanessa. Zij informeerde u dat ze door uw buurman die gekend staat als 'Uncle Je.' was opgebeld met de boodschap dat uw huis in brand stond. U keerde onmiddellijk terug naar huis en zag dat uw woning volledig afgebrand was. U verloor uw paspoort, het paspoort van L.B., en het merendeel van uw bezittingen in de brand. U werd ter plaatse ondervraagd door de politie, waarbij u de problemen die L.B. met A.S.L. had aankaartte. Nadien verbleef u bij uw vriendin Vanessa, die u als vriendendienst 5000 Euro leende om een smokkelaar genaamd 'George' in te huren die u uit Suriname zou kunnen krijgen. In september 2014 verliet u Suriname vanuit de haven in Paramaribo in het gezelschap van uw zoontje Me.F., aan boord van een containerschip met als bestemming Rotterdam. Eénmaal aangekomen in Rotterdam, reisde u per minibus naar België. Op 9 september 2014 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België kwam u door bemiddeling van het Rode Kruis in contact met L.B., die zich in een opvangcentrum in Brugge bevond. Sindsdien vormen jullie opnieuw een koppel. Op 24 december 2015 werd uw zoon M.F. in België geboren. Bij terugkeer naar Suriname vreest u voor uzelf en uw kinderen nieuwe problemen met A.S.L.. U wenst evenmin terug te keren omwille van de traumatische ervaringen en de problemen met uw familie aldaar.

Volgens u werd uw partner L.B. ook gezocht omdat hij politieke problemen had met de Surinaamse overheid, aangezien deze niet wensten dat hij de armen hielp.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele Surinaamse identiteitskaart; een kopie van een registratiekaart van de Stichting Regionale Gezondheidszorg op naam van Me.F. (vervaldatum 16.05.2015); een origineel attest van goed gedrag en zeden, uitgegeven door de Districtcommissaris van het district Wanica (d.d. 20.06.2014); vijf foto's van uzelf en uw familieleden in Suriname, alsook van uw huidige partner L.B. L.B.; een medisch attest (d.d. 27.08.2015) en begeleidende brief van het Rode Kruis opvangcentrum waarin wordt aangegeven dat u in het kader van risico's gelieerd aan uw zwangerschap niet aanwezig kon zijn op het gehoor gepland voor 7.09.2015; een Belgische geboorteakte (d.d. 5.02.2016) op naam van M.F.; een kopie van een proces-verbaal tot aangifte van een vermiste persoon (d.d. 25.06.2014) waarbij u aangifte deed van de verdwijning van L.B. L.B.; en een kopie van een bewijs van aangifte van brandstichting (d.d. 30.06.2014).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag ten dele steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner, L.B. L.B., werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Suriname te hebben verlaten omwille van bedreigingen door commandant A.S.L.. U verdenkt hem er eveneens van uw woning in Afobaka in brand te hebben gestoken. Er dient echter te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door een groot aantal merkwaardigheden en tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen, alsook tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw huidige partner L.B. (O.V. X) in het kader van haar asielaanvraag.

Vooreerst legden u en uw partner L.B. tegenstrijdige verklaringen af over de relatie die u had met A.S.L.. Gevraagd of u deze commandant A.S.L. reeds voordien – vóór u hem contacteerde in het kader van het maken van de videoclip – kende, verklaarde u van niet. U stelde uitdrukkelijk dat het moment dat u hem aansprak over de mogelijkheid om een videoclip te maken de eerste keer was dat u hem zag (CGVS L.B. II, p. 4). Uit de verklaringen van uw partner komt echter naar voren dat A.S.L. uw vriend was, dat u hem reeds lange tijd kende en dat jullie steeds vrienden waren geweest (CGVS C.E.F. II, p. 5 en 12). Aangezien A.S.L. de rechtstreekse aanleiding vormde voor jullie vlucht uit Suriname is het niet aannemelijk dat uw partner niet op de hoogte zou zijn van de relatie die u had met A.S.L.. Bijgevolg kan sterk getwijfeld worden aan het bestaan van A.S.L. als commandant in het Surinaamse leger, wat dan ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ernstig ondermijnt.

Dat er aan deze vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht blijkt voorts uit het feit dat u en uw partner eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegden over de gevolgen van het maken van deze videoclip. Zo stroken jullie verklaringen dienaangaande niet met de door u neergelegde documenten. Zo stelde u vooreerst dat niet alleen A.S.L. problemen kreeg door het meewerken aan de videoclip maar dat ook alle andere soldaten die aan de videoclip meewerkten hun baan waren verloren (CGVS L.B. II, p. 6) terwijl uw partner L.B. tijdens haar eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat de andere soldaten geen problemen hadden gekend ten gevolge van hun deelname in de videoclip (CGVS C.E.F. I, p. 13). Daarenboven verklaarde u tegen L.B. met geen woord te hebben gerept over de eerste, telefonische bedreiging die u op 18 mei 2014 ontving. Gevraagd waarom u over een dergelijk belangrijk feit niet sprak met uw partner, stelde u dat u in die tijd uw gedachten niet op de juiste plaats had en dat u gestrest was (CGVS L.B. II, p. 20). Uw partner L.B. gaf ook aan dat er voor het bezoek van A.S.L. aan jullie huis geen andere bedreigingen waren geweest (CGVS C.E.F. II, p. 8). Nochtans blijkt uit de kopie van het proces-verbaal tot aangifte van een vermiste persoon (d.d. 25.06.2014) dat zij bij de politie wel degelijk verklaarde dat u reeds sinds 18 mei 2014 telefonisch bedreigd werd door A.S.L.. Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de wijze waarop u dit document bekam niet overeenstemmen met de verklaringen van L.B.. Zo verklaarde u dat L.B. na afloop van haar eerste gehoor op het CGVS naar uw broer ‘Je.’ alias ‘Ne.’ had gebeld om bewijzen i.v.m. jullie problemen te bekomen, en dat uw broer vervolgens samen met uw moeder naar de politie trok om deze papieren op te vragen (CGVS L.B. I, p. 15). Volgens L.B. bezat zij deze documenten echter reeds in Suriname en had ze de originelen daar achtergelaten bij uw broer, waarna hij deze met de post opstuurde (CGVS C.E.F. II, p. 3).

Ook aan de door u en uw partner aangehaalde brandstichting kan nog weinig geloof worden gehecht. Zo beschikten u noch L.B. over foto's van uw afgebrande huis. Uit het enige document dat u hieromtrent neerlegt, met name de kopie van een bewijs van aangifte van brandstichting (d.d. 30.06.2014) door L.B. C.E.F. m.b.t. jullie woning te Afobaka, blijkt dat L.B. op 30 juni 2014, zijnde op de dag van de brandstichting zelf, aangifte deed bij het politiekantoor in Brokopondo. Het is dan ook erg merkwaardig dat L.B. zelf tijdens haar eerste gehoor op het CGVS aangaf dat ze twee dagen na de brand klacht indiende, en dit op het politiekantoor in Paramaribo (CGVS C.E.F. I, p. 10). Pas nadat u de kopie van aangifte van de brandstichting had neergelegd verklaarde zij dat de politie de dag van de brandstichting zelf door de politie werd ondervraagd en dat de politie nota's nam (CGVS II C.E.F., p. 11).

Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat u voor de door u aangehaalde problemen van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard met ex-commandant A.S.L., die overigens geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, geen beroep kon doen, of – in het geval van een herhaling van dergelijke problemen bij een eventuele terugkeer naar Suriname – zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. Zo verklaarde u geen klacht te hebben ingediend tegen de bedreigingen van commandant A.S.L.. U stelde dat u bevreesd was omdat u gehoord had dat de militaire politie wenste te weten of u betaald had om die videoclip te maken (CGVS L.B. II, p. 6). Uit het loutere feit dat de militaire politie u enkele informatieve vragen wou stellen omtrent het gebeurde kan bezwaarlijk enige vervolging worden afgeleid. Ook uw overige verklaring, namelijk dat u angst had dat de zaken uit de hand zouden lopen (CGVS L.B. II, p. 6), is niet afdoende voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Ook de verklaringen hieromtrent van uw partner L.B. met name dat zij aanvankelijk uw verdwijning niet durfde aangeven omdat u door het liedje problemen kende met de overheid en politiek (CGVS C.E.F. I p. 9) kunnen niet overtuigen.

U verklaarde immers zelf dat u, naast het loutere feit dat de president in 2010 uw liedje 'Stem da BEP' niet leuk vond, nooit problemen heeft gekend omwille van uw politieke activiteiten (CGVS I p. 19-20). Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw partner dat, toen zij uw verdwijning ging aangeven, de politie notities nam, een proces verbaal opstelde en ze zich bereid toonde de zaak te onderzoeken (CGVS C.E.F. I 11). Ook na de brandstichting kwam de politie ter plaatse, stelde een proces verbaal op en werd u gezegd dat ze op zoek gingen naar commandant A.S.L. (CGVS C.E.F. II p. 11). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Surinaamse politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals drugsdelicten, steekpartijen, bedreigingen, etc. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Surinaamse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij eventuele problemen met ex- commandant A.S.L. geen beroep op de Surinaamse autoriteiten zou kunnen doen.

Wat betreft het feit dat de president van Suriname het verkiezingslied dat u in 2010 maakte voor BEP, met als titel 'Stem da BEP', niet leuk vond (CGVS L.B. I, p. 19-20; CGVS L.B. II, p. 21) dient te worden opgemerkt dat dit te ver in de tijd is gesitueerd om nog deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. U verklaarde daarnaast uitdrukkelijk geen andere problemen te hebben gekend in het kader van uw activiteiten voor de BEP (CGVS L.B. I, p. 20).

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De kopie van uw Surinaamse rijbewijs bevestigt uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. De foto's van uzelf en uw partner L.B. C.E.F. op de door u neergelegde USB-stick vormen een bewijs van jullie relatie, die door het CGVS evenmin in twijfel wordt getrokken. De print-out van de website op naam van 'R.M.' en de resultaten van een Google Image Search op naam van R.M., en de verschillende muziekbestanden, videoclips en Excel-onkostentabellen op de door u neergelegde USB-stick, bevestigen dat u muzikale activiteiten had/heeft als zanger, hetgeen hier evenmin wordt betwist.

Uit de kopie van het attest van het politiekantoor te Brokopondo (d.d. 26.01.2015) blijkt louter dat er door de politie wordt bevestigd dat er door R.P. op 20.01.2015 een brief is opgestuurd waarin hij zich verontschuldigde voor de problemen veroorzaakt door het opnemen van A.S.L. in de door hem gepubliceerde videoclip, en aangaf dat hij in geval van een klacht tegen hem een minnelijke schikking wenste te bekomen met de persoon in kwestie. Noch u, noch L.B. worden echter bij naam genoemd in dit document of op een bepaalde wijze in verband gebracht met de door R.P. aangehaalde problemen. Het certificaat van waardering voor dhr. L.B. L.B. (R.M.) getiteld 'Dank u wel voor de geleverde bijdrage als componist & zanger van het verkiezingslied 'Stem da BEP' in 2010 voor de BEP' en de foto van een badge van het Ministerie van Regionale Ontwikkeling (Ressort) op naam van L.B., L.B., Brokopondo centrum, geboren op 12.07.1982, vormen een illustratie van uw politieke activiteiten in Suriname maar slagen er verder niet in om bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen."

Voorts stelde u Suriname te hebben verlaten omwille van de traumatische ervaringen en de problemen met uw familie aldaar. U verklaarde in dit kader dat u op de leeftijd van vijf jaar door uw moeder werd achtergelaten bij de familie van uw tante, de zus van uw moeder. U werd er op regelmatige basis geslagen en gestraft, en u werd er het slachtoffer van een verkrachting door uw nonkel F.F.. Op de leeftijd van 8 jaar werd u het slachtoffer van een poging tot voedselvergiftiging door uw tante, waarna u gedurende twee weken werd opgenomen in het ziekenhuis. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat deze incidenten te ver in de tijd gesitueerd zijn om deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. U verklaarde immers sinds dat u bij uw vriend ging inwonen geen problemen meer te hebben gehad met uw familie en zelfs nooit meer te zijn teruggekeerd bij uw familie (CGVS C.E.F. I, p. 8; CGVS C.E.F. II, p. 19). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat u voor deze problemen van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard, geen beroep kon doen, of – in het geval van een herhaling van dergelijke problemen bij een eventuele terugkeer naar Suriname – zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. Met betrekking tot de door u aangehaalde verkrachting door uw nonkel F.F., verklaarde u immers dat u klacht kon indienen bij de politie, dat de politie uw klacht noteerde en dat uw nonkel in de gevangenis werd opgesloten (CGVS C.E.F. I, p. 14; CGVS C.E.F. II, p. 21). M.b.t. de mishandelingen door uw tante, stelde u dat u een klacht indiende toen u ouder was, namelijk op de leeftijd van 15 à 16 jaar. Volgens uw verklaringen kwam de politie vervolgens naar het huis om te controleren en werd uw tante gewaarschuwd dat als er nog iets met u zou gebeuren, dat ze dan zou worden opgesloten (CGVS C.E.F. I, p. 7-8). Zoals reeds bij uw partner L.B. werd opgemerkt blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals drugsdelicten, steekpartijen, bedreigingen, etc. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Surinaamse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Met betrekking tot uw bewering dat Suriname momenteel corrupt wordt (CGVS C.E.F. II, p. 4), dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om elementen aan te brengen waaruit blijkt dat u persoonlijk het slachtoffer bent geworden van corruptie. U verwees in dit verband louter naar mensen die hun huis kwijtraakten en op straat belanden, zonder dat de overheid hen helpt. Zo zou L.B.'s stiefbroer Tommy zich in een dergelijke situatie bevinden (CGVS C.E.F. II, p. 20). Verder kende u geen andere personen die persoonlijke problemen hadden gekend met corruptie (CGVS C.E.F. II, p. 20). Uit niets blijkt dan ook dat er concrete indicaties zijn dat u persoonlijk het slachtoffer bent geworden van corruptie in Suriname.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw Surinaamse identiteitskaart bevestigt uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. De door u neergelegde kopie van de registratiekaart van de Stichting Regionale Gezondheidszorg op naam van Me.F. (vervaldatum 16.05.2015) toont louter aan dat uw zoon Me.F. in Suriname werd geboren, hetgeen evenmin wordt betwist in deze beslissing. Het door u voorgelegde attest van goed gedrag en zeden, uitgegeven door de District-commissaris van het district Wanica (d.d. 20.06.2014) bevestigt uw verklaringen dat u in Suriname geen problemen had met de autoriteiten en niet in aanraking bent gekomen met het gerecht. Aan de samenstelling van uw familie en aan uw huidige relatie met L.B. L.B., zoals geïllustreerd door de foto's van uzelf, van L.B. en van uw familieleden in

Suriname, wordt evenmin getwijfeld. De geboorteakte (d.d. 5.02.2016) op naam van M.F., bevestigt dat uw zoon Murphy op Belgisch grondgebied werd geboren, maar voegt verder niets toe aan uw asielaanvraag. Dezelfde vaststelling dient te worden gemaakt voor het door u neergelegde medische attest (d.d. 27.08.2015) en de begeleidende brief van het Rode Kruis opvangcentrum waarin wordt aangegeven dat u in het kader van risico's gelieerd aan uw zwangerschap niet aanwezig kon zijn op het gehoor gepland voor 7.09.2015. De overige door u neergelegde documenten, met name de kopie van het proces-verbaal tot aangifte van een vermiste persoon (d.d. 25.06.2014) waarbij u aangifte deed van de verdwijning van L.B. L.B., en de kopie van het bewijs van aangifte van brandstichting (d.d. 30.06.2014), werden in het kader van de asielaanvraag van uw partner L.B. L.B. reeds uitvoerig besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep inzake eerste verzoekende partij L.B.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bij brief van 21 november 2017 de beslissing inzake eerste verzoekende partij L.B. van 13 september 2017 ingetrokken. Het beroep is, wat de eerste verzoekende partij betreft, derhalve zonder voorwerp.

3. Over het beroep inzake tweede verzoekende partij (verzoekster) C.E.F.

3.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 oktober 2017 een schending aan "van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen al dan niet in combinatie met de schending van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen".

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de principes van de aangevoerde schendingen.

Zij benadrukt dat zij "in 2014 asiel heeft aangevraagd en een eerste keer werd verhoord in januari 2015 en een tweede keer in augustus 2017, meer dan twee jaar later", dat "de procedure al lang hangende is", dat zij "zich elementen herinnerde in januari 2015 dat zij zich niet meer kon herinneren tijdens haar tweede verhoor een jaar en een half later" en dat "ook rekening dient te worden gehouden met het feit dat C.E.F. zelfs de feiten niet heeft meegemaakt".

Dat zij zich in het eerste verhoor herinnerde dat voor de bedreiging thuis er andere bedreigingen waren maar dat zij dit niet meer herinnerde in haar tweede verhoor is volgens verzoekster dan ook "te wijten aan een lange asielprocedure".

Verzoekster wijst erop dat zij "zelfs nooit contact heeft gehad met de andere soldaten die meewerkten in de videoclip en niet wist dat deze ook problemen hadden met verzoeker" en dat verzoeksters partner "dit is vergeten mee te delen aan zijn partner".

Aangaande de incoherenties met betrekking tot de brandstichting, voert zij aan dat zij "met een kind van een jaar oud was op dat moment en alleen", dat "zij moest denken aan de veiligheid van haar kind", dat "zij de dag zelf met de politie heeft gesproken wanneer zij ter plaatse kwamen" en dat "de politie deze datum (datum waar zij de autoriteiten het eerste aansprak) heeft gebruikt om de klacht te acteren". De vermelding van het politiekantoor van Paramaribo is volgens verzoekster "een materiele fout": "de partner van verzoeker was nerveus gedurende het interview (zie eerste verhoor einde) en het blijkt duidelijk uit haar relaas dat zij op dat moment wel in Brokopondo was, wat blijkt uit de rest van haar relaas".

Waar de bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde problemen geen verband houden met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), stelt verzoekster dat

verzoeksters partner met zijn videoclip corruptie wilde blootleggen en “*dat dit het imago van het leger*” en dus “*politieke redenen*” betreft en dat een van zijn vervolgers een militair is. Aangaande de feiten waarvan verzoekster slachtoffer van is geweest, meent zij dat “*in sommige gevallen, vrouwen kunnen worden bestempeld als een sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag*”, waarvoor zij verwijst naar “*Rapport Departement of State / Suriname 2016*”.

Zij voert nog aan dat “*de detentieomstandigheden (indien verzoeker in de gevangenis belandt) ook als onmenselijk en ontierend worden aangegeven in het rapport van de Department of state (stuk 3)*”.

Wat het invoeren van nationale bescherming in Suriname betreft, klaagt zij aan dat geen rekening wordt gehouden “*met de situatie in Suriname zoals uiteengezet in het rapport van de Department of state (stuk 3)*” noch “*met corruptie in Suriname zoals wordt aangegeven in het rapport van de US departement of state*”. Zij geeft aan dat “*hierdoor de bescherming die verzoekers hebben gesolliciteerd bij de Surinaamse autoriteiten zonder gevolg is gebleven*”.

Verzoekster benadrukt het profiel van verzoeksters partner als zanger, als BEP-lid en als “*politieke zanger die een lied schreef over corruptie maar ook een verkiezingslied*” en zij verwijst hiervoor naar “*links van de videoclips*”. Zij meent dat “*op basis van dit kwetsbaar profiel of 'high profile' voldoende blijkt dat verzoeker en zijn familie in geval van terugkeer het risico lopen op vervolging*”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing “*nietig te verklaren voor verder onderzoek (met oog op een nieuw verhoor omtrent profiel van verzoekers - informatie betreffende mogelijke bescherming door de Surinaamse autoriteiten) of desgevallend te hervormen en de verzoekende partijen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen al dan niet de subsidiaire bescherming toe te staan*”.

3.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “*Rapport Departement of State / Suriname 2016*”.

3.3. Over de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor problemen met A.S.L. en omwille van verzoeksters partner muzikaal en politiek profiel.

3.4.2. De Raad hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoekster en verzoeksters partner omtrent de (problemen met) commandant A.S.L..

3.4.3. Zo legden verzoekster en haar partner (zie verklaringen in het administratief dossier) tegenstrijdige verklaringen af over diens relatie met A.S.L., waar verzoeksters partner beweerde deze commandant voor het eerst te hebben ontmoet toen hij hem aansprak over het opnemen van de videoclip (*"En na een paar dagen zag ik een troep soldaten die bezig waren met te oefenen. En ik vroeg aan die commandant van 'ja, ik ben een zanger en ik zou blij zijn als ik een videoclip met jullie zou kunnen maken'. [...] Dat was de eerste keer dat ik hem zag."*; gehoor verzoeksters partner 21 augustus 2017, p. 4) terwijl verzoekster stelde dat haar partner en A.S.L. elkaar reeds lange tijd kenden en zelfs vrienden waren (*"Hij heeft een vriend die soldaat is, dus hij vroeg toestemming aan die vriend of hij kon deelnemen aan het maken van die clip, en hij aanvaardde dat. [...] Hij kende hem reeds lange tijd, ze waren steeds vrienden geweest. [...] L.B. had een goede relatie met die man maar niet zo goed als met A.S.L.. [...] Ik vroeg hem steeds naar A.S.L., en hij zei dat de politie nog steeds naar hem op zoek was, maar dat ze hem niet vonden. En L.B.'s broer kent A.S.L. ook. Hij kent hem."*; gehoor verzoekster 21 augustus 2017, p. 5, 12).

3.4.4. Ook over de problemen naar aanleiding van de videoclip waren de verklaringen van verzoeksters niet eensluidend met deze van haar partner, hoewel dit toch essentiële informatie is wanneer men omwille van deze problemen het land ontvlucht en meent niet te kunnen terugkeren. Verzoeksters partner gaf aan dat zowel commandant A.S.L. als de soldaten problemen ondervonden door de clip (gehoor verzoeksters partner 21 augustus 2017, p. 6), maar verzoekster meende dat de andere soldaten hierdoor geen moeilijkheden kenden (gehoor verzoekster 7 januari 2015, p. 13). Dat verzoekster *"zelfs nooit contact heeft gehad met de andere soldaten die meewerkten in de videoclip en niet wist dat deze ook problemen hadden met verzoeker"* en dat verzoeksters partner *"dit is vergeten mee te delen aan zijn partner"*, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan haar uitdrukkelijke verklaring over de soldaten niet verschonen. Gevraagd of de andere soldaten in de videoclip problemen kenden, antwoordde zij duidelijk: *"Neen. Ze hebben toegestemd om in de clip te verschijnen en die enen niet. Hij was daar en had zijn wapens en had niet toegestemd om deel te nemen."* (gehoor verzoekster 7 januari 2015, p. 13). Verzoekster wordt aldus geen onwetendheid verweten, doch wel het opgeven van een relaas dat niet strookt met dat van haar partner (zie administratief dossier). Van haar kon verwacht worden dat zij, indien zij geen informatie had over de soldaten omdat zij met hen *"zelfs nooit contact heeft gehad"* en/of omdat verzoeksters partner *"dit is vergeten mee te delen aan zijn partner"*, dit tijdens haar gehoor eerlijk aangeeft, wat zij echter heeft nagelaten door foutieve informatie te debiteren.

3.4.5. Verder is het opvallend dat verzoekster meende dat er voor het bezoek van A.S.L. aan hun huis op 6 juni 2014 geen eerdere bedreiging was geweest (gehoor verzoekster 21 augustus 2017, p. 8) - hoewel verzoeksters partner zelf wel melding maakte van een telefonische bedreiging op 18 mei 2014 -, maar dat uit het proces-verbaal tot aangifte van verzoeksters partner als vermiste persoon bleek dat zij daar wél sprak over een telefonische bedreiging op 18 mei 2014. Waar in het verzoekschrift wordt bevestigd dat er voor de bedreiging thuis andere bedreigingen waren, maar wordt aangevoerd dat verzoekster dit niet meer herinnerde in haar tweede verhoor, merkt de Raad op dat uit haar verklaringen blijkt dat zij tijdens haar eerste gehoor geen melding maakte van andere bedreigingen dan het bezoek van A.S.L. aan hun huis (gehoor verzoekster 7 januari 2015, p. 4, 9) en dat zij tijdens haar tweede gehoor zelfs uitdrukkelijk ontkende dat er eerdere bedreigingen waren geweest (gehoor verzoekster 21 augustus 2017, p. 8). Dat zij zich deze bedreiging niet meer herinnerde in haar tweede verhoor door de lange asielprocedure, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift, kan aldus niet blijken noch kan haar onwetendheid ten tijde van haar eerste gehoor hiermee worden verschoond, temeer gezien zij in het proces-verbaal tot aangifte als vermiste persoon van 25 juni 2014 wél sprak over een telefonische bedreiging op 18 mei 2014 maar net het bezoek aan het huis niet vermeldde (*"Het vermoeden bestaat dat hij is vertrokken daar hij sinds 18 mei telefonisch bedreigd werd door ene A.S.L. die militair is."*; proces-verbaal van 25 juni 2014).

3.4.6. Ook de verklaringen van verzoekster over de brandstichting van hun huis, met name dat zij twee dagen na de brand klacht indiende op het politiekantoor in Paramaribo (gehoor verzoekster 7 januari 2015, p. 10), stroken niet met het voorgelegde *"bewijs van aangifte"* over de brandstichting, waaruit blijkt dat zij op de dag van de brandstichting zelf aangifte deed bij de politie van Brokopondo, noch met de uitleg tijdens haar tweede gehoor dat ze de dag zelf voor de politie werd ondervraagd waarbij de politie notities nam (gehoorverzoekster 21 augustus 2017, p. 11). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster *"de dag zelf met de politie heeft gesproken wanneer zij ter plaatse kwamen"*, dat *"de politie deze datum (datum waar zij de autoriteiten het eerste aansprak) heeft gebruikt om de klacht te acteren"* en dat *"de partner van verzoeker was nerveus gedurende het interview (zie eerste verhoor einde) en het blijkt duidelijk uit haar relaas dat zij op dat moment wel in Brokopondo was, wat blijkt uit de rest van haar relaas"* kan haar wisselende verklaringen - die ook niet overeenkomen met de aangifte - niet

verschonen. Nergens gedurende haar eerste gehoor maakt verzoekster immers melding van de politie die ter plaatse notities kwam nemen en haar ondervroeg de dag van de brand. Integendeel, zij vertelde dat zij twee dagen na de brand klacht ging indienen (gehoor 7 januari 2015, p. 10). Verzoeksters verklaringen tijdens haar tweede gehoor zijn dan ook louter *post factum*, in een poging om haar relaas te verzoenen met het door haar voorgelegde “bewijs van aangifte” over de brandstichting.

3.4.7. Aangaande het muzikaal/politiek profiel van verzoeksters partner, merkt de Raad op dat hij dienaangaande toegaf dat het “*lang geleden*” was (“*De andere vrees die ik heb, is over die politieke dingen. Want ik was RR-lid, Resortraadlid van BEP. En ik heb wel een liedje gemaakt. Maar dat was lang geleden.*”; gehoor verzoeksters partner 21 augustus 2017, p. 21), dat hij over dat verkiezingsliedje enkel hoorde dat de president het niet zo leuk vond en dat hij eigenlijk geen problemen had omwille van zijn politiek activisme (“*Niet zo'n grote problemen maar ja. Maar ik hoorde dat de president het liedje niet zo leuk vond, want het liedje gaat over hoe het leven is in het binnenland en dat je een beter leven wenst. [...] Dus ja, zo'n dingen waren in het liedje verwerkt.*”; gehoor verzoeksters partner 2 augustus 2017, p. 19-20). Verzoekster noch haar partner bracht een concrete persoonlijke moeilijkheid aan of vermeldde enig incident uit het verleden omwille van het profiel van haar partner als zanger, als BEP-lid en/of als “*politieke zanger die een lied schreef over corruptie maar ook een verkiezingslied*”. Er kan dan ook geenszins worden aangenomen dat verzoekster en haar partner louter door dit (muzikaal en/of politiek) profiel bij een terugkeer “*het risico [lopen] op vervolging*”, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift. De gevreesde problemen van verzoekster dienaangaande zijn louter hypothetisch en op geen enkel objectief element gebaseerd.

3.4.8. De stelling in het verzoekschrift dat “*de detentieomstandigheden (indien verzoeker in de gevangenis belandt) ook als onmenselijk en ontierend worden aangegeven in het rapport van de Department of state (stuk 3)*” is niet dienstig, gezien een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeksters partner in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, of dat verzoekster hierdoor problemen zou krijgen. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster en haar partner blijven hierin gebreke, gezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen met A.S.L. of enige moeilijkheden omwille van het muzikaal/politiek profiel van verzoeksters partner.

3.4.9. De door verzoekster eigen aangehaalde problemen met haar familie - de mishandelingen door de familie van haar tante vanaf zij 5 jaar oud was, de verkrachting door haar oom F.F. toen zij 5 jaar was en de poging tot voedselvergiftiging op 8-jarige leeftijd door haar tante - maken evenmin een vrees voor vervolging uit. Verzoekster gaf zelf toe dat zij de familie van haar tante verliet toen zij 16 jaar oud was en dat zij sindsdien geen problemen meer met hen heeft gekend (“*Neen, ik had geen problemen meer want ik ging niet meer terug naar daar.*”; gehoor verzoekster 7 januari 2015, p. 8; “*Mijn tante is de enige die ik nu heb in Suriname, en haar twee dochtertjes. Het enige probleem is dat ik wil weggeraken van mijn eigen familie.*”; gehoor 21 augustus 2017, p. 19). Uit haar verklaringen blijkt dan ook dat verzoekster aan problemen met deze familie kan ontkomen door zich elders en/of zelfstandig te vestigen in Suriname. Zij heeft dit sinds haar 16 jaar ook steeds zonder moeilijkheden gedaan en dan dit indien nodig ook in de toekomst verder blijven doen.

3.4.10. Ook haar beweringen dat zij niet kan terugkeren naar Suriname omdat het er corrupt is en haar algemene en anekdotische verklaringen dienaangaande (“*Ze zuigen gewoon geld weg van de armen en ze doen er niets voor. Er zijn mensen die niet werken maar gewoon geld nemen, voor niets. Kinderen kunnen zelfs niet naar school omwille van dit. [...] Het enige dat ik ken is van mensen die hun huis kwijtraken. Mensen die een huis hadden, hebben geen huis meer. Ze zijn op de straat, en met kinderen. Gewoon op zoek naar voedsel in de vuilnisbak. [...] Ik heb niet echt een vriend gehad die dat probleem heeft gehad. Het zijn vrienden van L.B. en zijn familie die dit soort probleem hebben gehad. [...] Normaal gezien helpt de overheid arme mensen met huizen. Maar nu doen ze dat niet meer, ze nemen zelfs je huis af en ze laten je op straat. Ze geven er niet om of je kinderen hebt of niet, ze doen gewoon hun job.*”; gehoor 21 augustus 2017, p. 4, 20) wijzen geenszins op een persoonlijke vrees voor vervolging, temeer daar deze loutere socio-economische bezwaren geen betrekking hebben op haar eigen concrete situatie.

3.4.11. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat “*in sommige gevallen, vrouwen kunnen worden bestempeld als een sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag*”, waarvoor wordt verwezen naar “*Rapport Departement of State / Suriname 2016*”, antwoordt de Raad dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd.

De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* niet het geval is, gezien het bovenstaande.

3.4.12. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het aangebrachte asielrelaas, *quod non in casu*, merkt de Raad op dat uit hun verklaringen blijkt dat verzoeksters partner heeft nagelaten bescherming te zoeken bij de Surinaamse autoriteiten omwille van zijn problemen. Hij gaf immers toe nooit een klacht te hebben ingediend tegen A.S.L. (*"Ik was een beetje bang dat die dingen misschien gaan uit de hand lopen, ja. Want iemand had gezegd dat de militaire politie me ook nodig hadden, om te zien of ik had betaald om die videoclip te laten maken. Dus ik had geen flauw idee wat er ging gebeuren. Dus ik ben niet geweest, ik had wat schrik."*; gehoor verzoeksters partner 21 augustus 2017, p. 6). Het feit dat verzoeksters partner aangaf omwille van *"wat schrik"* niet eens te proberen bescherming te zoeken in Suriname, maar het wel aandurfde onder te duiken en ook vanuit de haven van Paramaribo aan boord van een containerschip zijn land te ontvluchten en in Europa internationale bescherming aan te vragen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Bovendien stelt de Raad vast dat, toen verzoekster de verdwijning ging aangeven, de politie notities nam, een proces-verbaal opstelde en zich bereid toonde de zaak te onderzoeken (gehoor verzoekster 7 januari 2015, p. 11), alsook dat de politie na de brandstichting de politie ter plaatse zou zijn gekomen, een proces-verbaal opstelde en werd gezegd dat ze op zoek gingen naar commandant A.S.L. (gehoor verzoekster 21 augustus 2017, p. 11).

3.4.13. Aangaande verzoeksters problemen met haar familie, merkt de Raad op dat zij aangaf dat zij een klacht indiende voor de verkrachting door haar nonkel F.F., dat de politie de klacht noteerde en dat haar nonkel in de gevangenis werd opgesloten (gehoor verzoekster 7 januari 2015, p. 14; gehoor verzoekster 21 augustus 2017, p. 21). Ook voor de mishandelingen door haar tante, diende zij een klacht in toen zij 15-16 jaar was, waarna de politie naar het huis zou zijn gekomen om te controleren en haar tante gewaarschuwd werd dat zij zou worden opgesloten als er nog iets met verzoekster zou gebeuren (gehoor verzoekster 7 januari 2015, p. 7-8).

3.4.14. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus geenszins aantoont dat de staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde familiale problemen, temeer gezien dit in werkelijkheid wel is geschied en hoe dan ook de geboden bescherming daadwerkelijk maar niet absoluut moet zijn en aldus geen resultaatsverbintenis inhoudt of bescherming tegen elk feit begaan door derden hoeft te bieden. De loutere stelling in het verzoekschrift dat geen rekening wordt gehouden *"met de situatie in Suriname zoals uiteengezet in het rapport van de Department of state (stuk 3)"* noch *"met corruptie in Suriname zoals wordt aangegeven in het rapport van de US departement of state"* toont dit evenmin aan. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de Surinaamse politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals drugsdelicten, steekpartijen, bedreigingen, etc., dat er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen indien de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd.

3.4.15. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet herstellen.

3.4.16. Haar Surinaamse identiteitskaart, de kopie van een registratiekaart van de Stichting Regionale Gezondheidszorg op naam van Me.F., het origineel attest van goed gedrag en zeden, de foto's van verzoekster, L.B. en familieleden in Suriname, het medisch attest en begeleidende brief van het Rode Kruis opvangcentrum over de risico's gelieerd aan haar zwangerschap waardoor zij niet aanwezig kon zijn op het gehoor gepland voor 7 september 2015 en de Belgische geboorteakte op naam van M.F. betreffen verzoeksters identiteit, goed gedrag en zeden, gezinssamenstelling en zwangerschap, maar kunnen haar asielrelaas niet staven.

3.4.17. De door verzoekster neergelegde fotokopie van het Surinaamse rijbewijs van haar partner, de foto's van verzoekster en haar partner, de print-out van de website op naam van 'R.', de resultaten van een Google Image Search op naam van R.M., de verschillende muziekbestanden, de videoclips, de Excel-onkostentabellen, het certificaat van waardering voor dhr. L.B. (R.M.), de foto van een badge van het Ministerie van Regionale Ontwikkeling (Ressort) op naam van L.B., hebben betrekking op de identiteit, relatie en muzikale en politieke activiteiten van verzoeksters partner en worden niet betwist.

3.4.18. De kopie van het attest van 26 januari 2015 van het politiekantoor te Brokopondo geeft aan dat door de politie wordt bevestigd dat R.P. op 20 januari 2015 een brief stuurde waarin hij zich verontschuldigde voor de problemen veroorzaakt door het opnemen van A.S.L. in de door hem gepubliceerde videoclip en aangaf dat hij in geval van een klacht tegen hem een minnelijke schikking wenste te bekomen met de persoon in kwestie. Noch verzoekster, noch haar partner worden hierin vermeld of in verband gebracht met de door R.P. aangehaalde problemen.

3.4.19. Het voorgelegde "*bewijs van aangifte*" over de brandstichting strookt, zoals hierboven uiteengezet, niet met verzoeksters eigen verklaringen (gehoor verzoekster 7 januari 2015, p. 10; gehoor verzoekster 21 augustus 2017, p. 11). Bovendien vermeldt dit document enkel de verklaringen van verzoekster dat zij vermoedt dat A.S.L. verantwoordelijk was voor de brandstichting. Ook tijdens haar gehoor gaf zij toe hierover geen zekerheid te hebben: "*Wel, ik was niet echt zeker dat hij het was, maar omwille van het probleem dat L.B. had met hem, waren mijn gedachten gefocust op hem. Dus hij bedreigde L.B. en zijn familie, en dit alles leidde ertoe dat ik dacht dat hij het was.*" (gehoor verzoekster 21 augustus 2017, p. 11). Ook het neergelegde het proces-verbaal tot aangifte als vermiste persoon van 25 juni 2014 bevat enkel de verklaringen en vermoedens van verzoekster: "*Sinds zijn vertrek heb ik niets meer van hem gehoord. Het vermoeden bestaat dat hij is vertrokken daar hij sinds 18 mei telefonisch bedreigd werd door ene A.S.L. die militair is, vermoedelijk gaat het bij deze om de reden dat A.S.L. zijn baan kwijt heeft geraakt na het maken van een videoclip met L.B..*". Deze stukken vormen dan ook geen objectief bewijs voor de problemen met A.S.L.. Daarenboven blijken de verklaringen van verzoekster en haar partner over het bekomen van dit proces-verbaal niet eensgezind. Verzoeksters partner stelde dat verzoekster na afloop van haar eerste gehoor naar zijn broer 'Je.' *alias* 'Ne.' had gebeld om bewijzen te bekomen en dat hij vervolgens samen met hun moeder naar de politie trok om deze papieren op te vragen (gehoor verzoeksters partner 2 augustus 2017, p. 15), terwijl zij beweerde dat zij deze documenten reeds in Suriname had en de originelen daar had achtergelaten bij verzoeksters partners broer, waarna hij deze met de post opstuurde (gehoor verzoekster 21 augustus 2017, p. 3).

3.5. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar zij laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.5.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.6.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.6.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Suriname een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

3.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep inzake eerste verzoekende partij wordt verworpen.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt tweede verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt tweede verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK